

LATVAS

No. 9. Metai XII

Vasario-Feb. 27, 1932

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

III GAVĒNIOS SEKMADIENIS.

Evangelija.

LUKO 11, 14—28

ANUO metu Jēzus varē laukan velniā, o tasai buvo nebylis. Kuomet gi velniā išvarē, nebylis ēmē kalbēti, ir minios štebējosi. Bet kaikurie iš jų sakē: Jis išvaro velnius per velnių kunigaikštj Beelzebubā. O kiti gundydami reikalavo iš jo ženkle iš dangaus. Jis gi, pamatēs jų mintis, jiems tarē: Kiekviena karalystē, nesutinkanti pati su savim, bus sunaikinta, ir namai grius ant namų. Jeigugi ir šetonas bus pats su savim nesutinkas, kaip gi stovēs jo karalystē? nes jūs sakote, kad aš išvarau velnius per Beelzebubā. O jei aš išvarau velnius per Beelzebubā, jūsū sūnūs per kā išvaro? Todēl jie bus jūsū teisējai. Bet jei aš išvarau velnius Dievo pirštu, regimai atējo pas jus Dievo karalystē. Kuomet stiprusis apsiginklavēs sergi savo kiemā, ramybēje yra visa, kā jis turi. Pet jei stipresnis už jį atējēs apgalēs jį, jis atims visus jo ginklus, kuriais pasitikējo, ir padalins jo grobį. Kas ne su manim, tas prieš mane, ir kas nerenka su manim, tas aikvoja. Kuomet nešvarioji dvasia išeina iš žmogaus, ji vaikščioja po sausas vietas, ieškodama atilsio; nerasdama gi sako: Grįšiu į savo namus, iškur išėjau. O atėjus randa juos iššluotus ir papuoštus. Tuomet einā, ima su savim kitas septynias dvasias, piktesnes už save, ir iēju-

Lekcija.

EFEZ. 5, 1—!

BROLIAI: Būkite Dievo sekiočiai, kaip mylimiausiai vaikai ir elgkitēs meilėje, kaip ir Kristus mus mylėjo ir pats save davē už mus Dievui atnašą ir auką meiliam kvapui. Paleistuvystē ir bet-koks susitepimas ar godulystē tenebūna nė minima jūsū tarpe, kaip pritinka šventiesiems; nei begēdystē, nei paikos šnekos, nei juokavimai, kas nepritinka, bet velyk dėkojimas. Nes žinokite ir supraskite, kad nevienas paleistuvis, ar suteptas, ar gobšas, juk tai yra stabmeldystē, neturi Kristaus ir Dievo Karalystēje tēvainystēs. Niekam nesiduokite suvedžioti savēs tuščiais žodžiais, nes dėl tų dalykų Dievo rūstybē ateina ant netikėjimo vaikų. Nebūkite jų dailininkai. Kitados jūs buvote tamsybē, dabar esate šviesa Viešpatyje: Elgkitēs kaip šviesos vaikai. Nes šviesos vaisiai apsireiškia vsokiu gerumu, teisybe ir tiesa.

sios gyvena tenai. Ir paskučiausiai to žmogaus dalykai darosi piktesni už pirmuosius. Jam gi tai sakant, atsitiko, kad viena moteriškē iš minios, pakeldama balsą, jam tarē: Palaiminta iščia, kuri tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai. O jis tarē: Taip ištikrųjų palaiminti, kurie klauso žodžio ir laikosi jo.

ŠV. KAZIMIERAS LIETUVOS GLOBĒJAS

ŠV. KAZIMIERO IŠPAŽINTOJO
DIENOJE

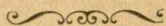
E v a n g e l i j a .

LUKO 12, 35—40

ANUO metu Jēzus tarē savo mokyti-
niam: Tebūna jūsu strēnos sujuostos

ir uždegti žiburiai jūsu rankose, ir jūs
būkite panašūs į žmones, laukiančius savo
valdovo, kuomet pagriš iš vestuvių, kad,
kaip tik jis ateis ir pabels, tuojau jam
atidarytų. Palaiminti tie tarnai, kuriuos
atėjęs valdovas ras budinčius. Ištikrųjū,

sakau jums, jis susijuos, pasodins juos prie stalo ir eidamas aplinkui tarnaus jiems. Ir jei jis ateis antroje nakties sargyboje, arba jei ateis trečioje sargyboje ir taip juos ras, palaiminti tie tarnai. Tai gi žinokite, jei šeimyninkas žinotų, kurioje valandoje ateis vagis, jis juk budėtų ir neleistų įsilaužti į savo namus. Ir jūs būkite prisirengę, nes valandoje, kurioje nemanote, žmogaus Sūnus ateis.

Šventas Kazimieras

(Lietuvos globėjas)

Šv. Kazimieras gimė 1458 m. Krokavoj. Iš pat kūdikystės pamilo jįsai maldą, saugojosi visokio pikto, o ypač vengė išdidumo ir persėmė didele Dievo baime. Krokavos kanauninko Dlugošo įvairių kalbų mokomas drauge lavinosi šventose dorybėse. Jam už vis labiausiai rūpėjo dangaus karalystės nupelnymas. Savo silpnybę pastiprino pilnu atsidavimu Švč. Motinai Marijai, kurios garbei net keletą giesmių lotynų kalboje parašė ir nuolatos Mariją garbino. Jaunuose metuose brangino apsimarinimus, pasninkaudamas, kietai gulėdamas, saugojosi negerų draugų, o su džiaugsmu buvojo rimtų ir dievotų vyrų tarpe. Karalių rūmuose gyvendamas, atrado laiko kasdieniniam bažnyčios iankymui. Radęs bažnyčios duris užrakintas, nesidrovėjo klauptis prie durų ir pasimelsti. Nekartą jį Vilniuje miesto sargai prie bažnyčios durų matė nakčia kryžmai begulintį. Vargšų šelpime, taip atsižymėjo, kad gavo vardą pavargėlių tėvo. Nesuviliojo jo tuščia žemiškoji viešpatavimo garbė; pažino pataikūnų gundymus, juos atmetė ir mirtį jaunystėje numatydamas kalbėjo:

L e k c i j a .

EKLI. 31, 8—11

BALAIMINTAS turtuolis, kurs atrastas be dėmės, kurs nenuėjo paskui auksą ir neturėjo vilties piniguose ir turtuose. Kas jis, ir mes jį girsime? nes jis padarė stebūklingų dalykų savo gyvenime. Kas buvo juo išmėgintas ir rastas tobulas? tokiam bus amžino gyriaus. Kas galėjo peržengti ir neperžengė, daryti pikta ir nedarė? Todėl jo gėrybės patvirtintos Viešpaties, ir visas šventųjų susirinkimas skelbs jo išmaldas.

nenoriu viešpatauti žemėje, tegyvena mano tėvelis ko ilgiausiai, aš mirsiu pirm jo, noriu sau danguje karalystę uždirbti, šio pasaulio karalystė man nė kiek nerūpi. Dar dvidešimties metų neturėdamas susirgo džiova. Neprotingi gydytojai bandė patarti Šventajam nuodėmingai gydytis, bet jįsai atmetė visus nuodėmingus jų patarimus, sakydamas: “beveliju mirti, ne kaip nusikalsti mano Viešpačiui!” Pradžioje 1484 m. Šventasis jau radosi mirties patale. Artimą mirtį nujausdamas, atliko šv. Išpažintį, priėmė Šv. Sakramentą, paskutinį patepimą ir kovo 4 d., laikydamas kryžių rankose, kunigams bekalbant mirštančiųjų maldas, ramiai mirė dvidešimts penkis metus amžiaus teturėdamas. Dievas prie jo karsto parodė stebūklus, kuriais tapo patvirtinta jo šventa ir ištikima šioje ašarų pakalnėje Dievui tarnyba.

MALDA PRIE ŠV. KAZIMIERO

Visagalis amžinasis Dieve, kurisai savo tarną šventąjį Kazimierą tarp karališkų gerybių nuo šio pasaulio gėrių nepalytėtą išlaikei ir prie savo meilės patraukei, teikis ir mums tokio pat dievobai-

mingumo įkvėpti, kad Tavo šventąja meile sustiprinti, stengtum šio pasaulio gėrybes niekinti, o dangiškųjų pageidauti, ir saugodamiesi visokių nuodėmių užsitarnautume sau dalį Tavo garbėje su Kris-

tumi. Teikiš mus guosti ir raminti visuose reikaluose per tą patį Jėzų Kristų, kurisai su Dievu Tėvu ir šventąja Dvasia gyvena ir viešpatauja per amžius. Amen.

* * *

Švč. Mergelė Marija Nazareto Šeimoje

Šventasis Raštas visai nieko nerašo apie tai, kaip JĖZUS gyveno Nazarete iki savo viešo gyvenimo pradžios, ką veikė švenčiausioji Mergelė Marija ir šv. Juozapas. Jis tiktai trumpai mums praneša, jog: „jis iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą ir buvo jiems paklusnus. Jo motina laikė visus šituos žodžius savo širdyje. JĖZUS augo išmintimi, metais ir malone pas DIEVĄ ir pas žmones.“ (Luk. II. 51-52). Štai ir visa! Trumpi tai žodžiai; tačiau, iš jų galima drąsiai spėti, koksai pavyzdingas turėjo būti šis šeimyniškas gyvenimas. Gi visa šeima buvo susidėjusi iš trijų švenčiausiųjų asmenų: JĖZAUS, DIEVO-ŽMOGAUS; Jojo Motinos, Nekalčiausios Mergelės Marijos, ir Josios skaisčiausiojo sužieduotinio Juozapo, kurį Šventasis Raštas vadina „teisinguoju vyru!“

Pavyzdingos šeimos narius jungia trys pastovūs ryšiai, būtent: tikroji meilė, pagarba ir susiklausymas. Juo tobulesnis šeimos narys, juo tobulesnė ir jojo meilė, ir pagarba ir susiklausymas. JĖZUS tobuliausias DIEVAS-Žmogus; Švč. Marija tobuliausioji Mergelė, tobuliausioji Motina, tobuliausioji Sužieduotinė, tobuliausioji Našlė; šv. Juozapas tobuliausias žmogus, šventosios šeimos globėjas, ką galime drąsiai tvirtinti jau vien delto, kad jis buvo paties DIEVO iš visų žmonių išrinktas rūpintis žemiškuoju gyvenimu JĖZAUS ir Jojo Motinos Mergelės Marijos.

Kaip šv. Juozapas mylėjo JĖZŪ ir Jojo Motiną, kaip juos gerbė ir kaip rū-

pindavosi pildyti kiekvieną jų norą ir pageidavimą, tai galima atspėti iš jo paties žmogiškumo, kurio prigimtis nė kiek nesiskiria nuo mūsų prigimties ir jausmų.

Daug sunkiau mums išsivaizduoti Švenčiausios Mergelės Marijos, DIEVO Motinos, meilę, pagarbą ir paklusnumą, kadangi Ji mus visus praviršija begaliniai savo tobulyste, nekaltybe ir motinyste, nes Ji stovi aukščiau visų dangiškųjų dvasių!

Kokia meile, kokia pagarba ir kokių paklusnumu buvo atsižymėjęs JĖZUS, tai jau žmogaus protui ir vaizduotei nebeįmanomas daiktas, kas gali būti „kaip DIEVAS!“ Žmogaus protas to nė apimti nebegali! Galime tiktai tvirtinti, jog JĖZUS KRISTUS, imdamas iš Švenčiausios Mergelės Marijos savo žemiškąją prigimtį, tapo Josios tikras Sūnus ir tai tobuliausias. Tad Jis negalėjo nemylėti savo Motinos, nes meilė motinai yra įgimtas dalykas; o kadangi Jis yra kartu DIEVAS ir kartu tikras žmogus, tai ir Jojo sūniškoji meilė turi būti tobuliausia — dieviškoji! Kasgi tad gali išpasakoti, kokia liepsnojanti sūniškoji meilė žarėjo JĖZAUS širdyje iš pat Jojo prasidejimo Motinos yščiose?! Kokiomis dovanomis Jis buvo apdovanojęs savo Nekalčiausiąją Motinėle iš pat savo žemiškojo gyvenimo pradžios?! Jis ir miegodamas svaajojo apie savo Motinėle, kaip tai skaitome Giesmių Giesmėje: „Aš miegojau, mano gi širdis budėjo“ (GG. V, 2).

Kaip giliai šita meilė savo Motinai buvo gludėjusi JĖZAUS širdyje, tai aiš-

kiausiai matome, ypač Jam mirštant ant kryžiaus. Jojo paskutinėje valandoje ant kryžiaus, prieš mirštant, mintys buvo atkreiptos į tą, kaip aprūpinti Josios tolesnį gyvenimą, ir Jis paveda Ją savo numylėtajam mokiniui šv. Jonui: “Štai tavo Motina!”

Iš savo pusės ir Švenčiausioji Mergelė Marija nieko daugiau tiek nemylėjo, kiek savo meilingiausią Sūnų, apie kurį nuolat mąstydavo ir visuomet Juomi tesirūpindavo: džiaugdavosi Jojo džiaugsmams, kentėdavo Jojo skausmais taip, kad net skausmų kalavijai buvo perskrodę Josios širdį! Šita tobuliausi meilė ant žemės netikėtai nepranyko danguje, bet dar tvirtesniais ir tobulesniais ryšiais susijungė šitiedvi širdi: “Mano numylėtasis man, o aš jam” (G. G. II. 16).

JĖZAUS Motinos meilei buvo lygus ir Josios pagerbimas. Jiš kuo geriausiai žinojo Švenčiausios Mergelės Marijos viršprigimines malones ir Josios nepaprastą šventumą ir nuopelnus; taigi Jišai Ją gerbė ne vien tik sūniškąją pagarbą, bet ir pagarbą, tinkamą Šventosios Dvasios Suzieduotinei, savo Tėvo Išrinktajai kuri buvo Jojo Sūnaus Motina, dangaus ir žemės Karalienė.

JĖZAUS sūniškosios pagarbos savo Motinai atvaizdą mes randame Šventajame Rašte (III. Kar. II. 19), kur apsakoma, kaip Saliamonas atidavė garbę savo motinai, kai ši atėjo į jojo rūmus maldautų malonės: “Taigi Betsabėja atėjo pas karalių Saliamoną, kad jam kalbėtų dėl Adonijo. O karalius atsikėlė jai priešais, nusilenkė prieš ją ir atsisėdo ant savo sosto; buvo taipogi padėtas sostas karaliaus motinai, kuri atsisėdo po jos dešinės”. Šitai, tik suprantama daug didesniame laipsny, pagerbdavo JĖZUS savo Motiną, kurią šiandieną turi dangaus karalystėje pasisodinęs ant sosto po dešinei: “Tavo dešinėje stovi karalienė pa-

auksuotame apdare, apdengta marginiais” (Psm. XLIV. 10).

JĖZUS nevien tik mylėjo savo Motiną, atiduodamas jai tinkamiausią garbę, bet čia žemėje gyvendamas norėjo būti jai paklusnus: “Ir buvo jis jiems paklusnus” (Luk. II. 51). Jojo paklusnybė rėmėsi ne vien tik geros valios jausmais, bet ir teisingumu. Švenčiausioji Mergelė Marija su šv. Juozapu, patys būdami neturtėliai, rūpindavosi savo darbo prākaitu visus JĖZAUS žemiškuosius reikalus patenkinti, saugodami Jį nuo pasaulio blogybių ir pavojų, stengdamies prašalinti visa, kas galėtų Jį užgauti.

Savo paklusnumą aukščiausiam laipsny JĖZUS parodė savo Motinai per vestuves Galilėjos Kanoje. Marija gailėdama jaunavedžių prieina prie JĖZAUS ir Jo paprašo, kad stebūklingai pristatytų jaunavedžiams vyno; ir Jis paklauso Jos! Josios dėlei padaro stebūklą: vandenį permaino į vyną! lyg kad norėdamas pareikšti, jog per Jojo Motiną galima viską išgauti iš JĖZAUS...

Esant šitokiai meilei, tokiai kits kito pagarbai ir tokiam susiklausymui suprantama, nė kalbos negalėjo būti apie bi kokius nesutikimus, barnes, neapykantas. Tai pavyzdys visoms šeimoms. O kad mes visi mylėtumėme taip savo tėvus, o tėvai šitai rūpintųsi savo vaikais, tai laimė ir žemiškoji gerovė ir dorybės viešpatautų mūsų šeimose ir mūsų tėvynėje, nebūtų tiek skurdo pasaulyje, neplūstų tiek ašarų ir žmonių širdyse atsirastų tikroji ramybė!

Deja! Ypač šiais laikais šeimos išyra, atsipalaidoja, o vis tai dėl to, kad šeimos susidaro dažniausiai tik dėl žemiškųjų išskaičiavimų, todėl joms trūksta meilės; nyksta jose dora ir Dievo garbė; tad iš kur gali rasti pagarbą? nėra susiklausymo, tad iš kur gali rasti vienybę ir šeimyniški ryšiai?! Deja!

V. Jėzus Pasninkavo 40 Dienų

Pagal kun. V. F. Kienberger'į
parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis.
EUCCHARISTINĖ MEDITACIJA

Dangiškasis Tėve, aš garbinu Tave už mano sutvėrimą. Adomui ir Ievai Tu pavadei Rojų, kad jie abu gyventų nesibai-giamoje laimėje. Su jais Tu troškai dalintis Savo gėrybėmis ir gyvenimu. Jų sielą Tu padariai nemirtinga dvasia. Jų ir kūnai neturėjo datirti mirties, nei kęsti ligų, nei skurdo, nei vargų. Betgi jie nusidėjo. Ir pirmpradė jų nuodėmė nužengė ant visos žmonijos ir žmonija amžinai būtų apnykta bevilties sielvartais. Tačiau tame žmonių giminės nusiminimo ir liūdėsio laikotarpy Tu neužmiršai žmonių vaikų, kuriuos Tu sutvėrei Savo paveiklu ir panašumu.

Nuliudusias jų sielas Tu gaivina vi-lingų obalsių žodžiais, kuriuos žmonių giminei garsino siųstieji Tavo pranašai ir patriarkai. Tu aprengei ir maitinai Savo vaikus. Tai dariai įvairiais stebūklais. Pradžioje Tu sutvėrei įvairių daržovių ir maisto sėklų, kad išrinktoji Tavo giminė pastiprintų savo kūną. Tu irgi uždraudei kai kurio maisto valgymą. Mozės laikuos Tu įsakei žmonėms prisilaikyti nuo mėsos valgymo ar gavėti ypatingai paskirtose

dienose. Taigi, Šv. Gavėnės laiku, aš mel-džiu Tave, duok man tvirtą valią, kad galėčiau marinti mano ėdrumą ir savo kū-ną pasninkais. Gerasis mano Dieve, mano sielą teišgirsta Tavo balsą: "Jei nedary-site atgailos, visi taip pat pražūsitė" (Luk. XIII, 5).

Mylimiausias Jėzau ir Mokytojau, aš esu dėkingas Tau už kilniausią pavyzdį, kurį mums palikai, pats pasninkaudamas 40 dienų. Brangiausias Viešpatie, Tu ieškojai nepaprastos vietos ir ją suradai ty-rumoje. Tai buvo žiemos laikas ir Tu pa-sirinkai tyrumą, kur šaltis numarino me-džių lapus ir kelmų daigus; pati gamta išrodė lyg mirus, net maisto neturėdama sau ir kitiems duoti. Ir čia, kur visko trūko ir nieko nebuvo valgymui, vienu vienas ir vienatvėje, Tu meldeis ir pas-ninkavai. "Tyrumoje Jis buvo keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis naktų ir buvo su žvėrimis" (Mork. I, 13). Liū-tai, leopardai, šernai ir lapės tykojo ir stebėjosi. Jie bendravo Tavo vienatvei ir nuobodumui. Taigi, šią šv. Valandą ir aš ateinu, pagarbinti didingą Tavo meilę, ku-rią mums parodei; padėkoti Tau, myli-miausias Mokytojau, jogėjai į tyrumą, kad daryti atgailą už žmonių giminę. Tu nepasitenkinai pasninko viena diena arba viena naktimi. Tu gi pasninkavimui ver-čiau pasirinkai daugiausia dienų, kad Ta-vo auka būtų neribota ir amžinai liktusi gyvuojanti žmonijos atminty.

Šventoji Dvasia, mano Gaivintoja, Tu vedei Jėzų Kristų į tyrumą. Iš pasaulio ir pražūtingų jo vylionių Tu vedi nesu-skaitomas herojingas sielas į tyrumą, kur, kad maldomis ir pasninkais "apsivilkų Viešpačiu Jėzumi Kristumi" (Rom. XIII, 14). Tavo tarnas, palaimintasis Tomas a Kempis, parašė Bažnyčios Tėvų gyvenimo

pavyzdžius, apie juos sakydamas: “Bažnyčios Tėvai gyveno tikruoju nusižeminimu, jie pasidavė kilniam klusnumui, jie vaikščiojo meilėje ir kantrybėje; taigi kas dieną jie stiprėjo Šv. Dvasioje ir pelnė didingą malonę Dievo akivaizdoje” (Imit. Lib. I, c. XVIII, v. 4).

Brangioji Motina Marija, pati, dvasioje, tur būt nužengei į tą tuštumą tyrumą, riogsančią vakaruos nuo Jericho ties Elizėjaus šaltinių versmėmis, kur Išganytojas apsirinko vietą Savo vienatvei. Paveik nesuvaldomą mano širdį, kad kiausytų Bažnyčios įsakymų, patariančių pasninkauti ir įsakančių prisilaikyti nuo mėsos valgyimo. Brangioji Motina, pataisyk sielas silpnuolių ir užkietėjėlių Tavo vaikų, kurie, nepaisydami Bažnyčios įsakymų, pentadieniais valgo mėsą. Pasigailėk kitų, kurie atvirai duoda papiktinimą netikintiems, kai užsispyrusiai neigia antrąjį Bažnyčios pasninkų užlaikymo įsakymą.

Gerasis Dievo Angele ir mano Sarge, pačiam nereikalinga, kad Tave lydėtų viltis ir tikėjimas ar išpažinimas. Tavyj yra ne tik pats Dievas, bet Tu esi galioje regeti ir pramatyti. Taigi, saugiai lydėk mane į tyrumą, kad galėčiau aš apsisaugoti “nuo miesto pavojų” (II Kor. XI, 26). Globok ir sergėk mane net “pavojuose tyruose” (loco citato), kad nenusigrįščiau nuo mano pasiryžimų pasninkauti ir melstis alky ir troškime.

Žemiškajame Rojuje Dievas įsakė Adomui ir Ievai prisilaikyti ir mirties medžio vaisiaus neragauti. Taigi, pasninkavimas ir prisilaikymas yra taip seni, kaip pati žmonija. Tuodu marinimo būdai yra seniausi ir pagrįsti tikruoju Dievo įsakymu. Užgintojo medžio vaisiaus valgymas buvo pirmutinis žingsnis, kuris prisidėjo prie to, kad pirmieji tėvai neteko Rojaus ir iš jo buvo išstremti.

Per nepaklusnumo nuodėmę pirmasis Adomas prarado kilnią savo garbę ir neribotą laimę. Kaip žmonių giminės galva,

jis įtraukė žmoniją į nelaimių ir sielvartų verpetą. Ir tai visa vien tik, kad édrumas nebuvo suvaldytas ir papildyta nuodėmė.

Antrasis Adomas, Jėzus Kristus, Kurs šion žemėn atėjo laiko pilnumoje, kad pagarsinti galą žmonių išstremimui, “buvo Šv. Dvasios nuvestas į tyrus” (Mat. IV, I) pasninkauti ir melstis.

Jėzus Kristus pradėjo išganyimo ir atpirkimo darbą, prisiimdamas atgailos gyvenimą. Pasninkavimas, savęs pasiaukojimas ir prisilaikymas buvo marinimo būdai, kuriais Išganytojas naikino pasaulio nuodėmes, kurias papildė žmonijos vakai.

Senasis Įstatymas brangino Viešpaties įsakymus. Šv. Rašto knygoje skambėjo Dievo balsas, pakartojantis prisilaikymo drausmę, kuri buvo įsakyta Adomui. Tačiau, žmonės greitai užmiršo bausmę, kuri ištiko pirmuosius tėvus. Pranašų šauksmai nuėjo veltui ir virto niekais. “Sugrįžkite prie manęs, sako Viešpats, visa širdimi, pasninkaudami, ašarodami ir verkdami” (Joel II, 12).

Visgi radosi geros valios žmonių, kurie atsiliepė į pranašų šauksmą ir atsivertė visa širdimi. Kitaip ir negalėtumėm aiškinti šauksmo, išėjusio iš pranašo lūpų: “Kam gi pasninkavome, ir Tu neatsižvelgei Kam gi nužeminome savo sielas, ir Tu nepatėmijai?” (Isaias LVIII, 3). Žydai nepamiršo Ninivos gyventojų pasninkavimo. Jie irgi nepamiršo karaliaus Achabo ir karaliaus Dovidio pasninkavimo ir atgailos. Pasninkavimas buvo išgainingas tarpininkas grąžinti psalmistą karalių į Dievo bendriją. Jo verksmų žodžiai rodo išvargusios sielos gyvenimą. “Aš nužeminau savo sielą pasninkavimu; ir mano malda bus grąžinta į mano prieglobstį” (Ps. XXXIV, 13). Žydų įstatymai išleido savaitinius, mėnesinius ir metinius pasninkus. Tokiuose atgailojimuose Ebrajų tauta atrodo galinguosius būdus permaldauti Dievo rūstybę ir nutildinti

teisingąjį Dievo užsirusinimą. Jie patyrė, kad pasninkavimas atneša džiaugsmo į jų gyvenimą. “Ketvirtąjį mėnesio pasninkas, ir penktojo mėnesio pasninkas, ir septintojo mėnesio pasninkas atneš Judos namams ir džiaugsmo ir linksmybės ir didžiųjų iškilmių” (Zach. VIII, 19).

Naujame malonės įstatyme pasninkas ir prisilaikymas tapo neišsemiamas pašvenčiamosios malonės šaltinis. Taigi, “visame parodykime save, kaip Dievo tarnus, didele kantrybe pasninkuose” (II Kor. VI, 4). Gailėstingieji atgailos darbai, kuriuos Bažnyčia pataria mums daryti, tai pirmųjų krikščionių gyvenimo pavyzdžiai. Tai ne tuščias perspėjimas nusidėjėliams, kuriems buvo pasakyta: “Šita gi veislė kitaip neišvaroma, kaip malda ir pasninku” (Mat. XVII, 20). Atgailos kanonus Bažnyčia pradžioje Šv. Rašto žodžiais bei mintimis parėmė.

Naujasis Įstatymas nurodo įvairius pasninkavimo būdus, kurie nuramina ir pakelia žmogų. Nei vieni šventimai dvasiškai luoman nebuvo pradėti be pasninkavimo eigos, per kurią aspirantai į kunigus įgauna neapčiuopiamų Dievo malonių. “Pastatė jiems kiekvienoje bažnyčioje kunigų ir pasimeldę su pasninku, jie pavedė juos Viešpačiui, į Kurį buvo įtikėję” (Apašt. Darb. XIV, 22). Nei dangaus stebūklai nesidarė be šventųjų maldos ir pasninko. “Jiems tarnaujant Viešpačiui ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia jiems tarė” (Apašt. Darb. XIII, 2) ir į juos kalbėjo.

Dievas kalba į mus, kuomet mes meldžiamės ramybėje ir pasninkaujame slaptoje. “Pasninkaudami nebūkite paniūrę, kaip veidmainiai: nes jie perkreipia savo veidus, kad pasirodytų žmonėms pasninkaują” (Mat. VI, 16). Šiandien mums labiau reikalinga ašutinė ir pelenai, negu pirmiesiems krikščionims. Nors Bažnyčia ir palengvino pasninkavimą, tačiau neturime užmiršti, kad pirmąkart stropios

sąlygos visai dar nepaliuosuoja žmonių nuo buvusių aštraus atgailojimo pareigų. Kas nors skaito Šv. Raštą, suras, kad reikalinga yra “pasitiesti ašutinę ir bertis pelenais” (Isaias LVIII, 5). Amžius, sunkus darbas, silpna sveikata, klimatas, ar kitos svarbios teisėtos aplinkybės, nors mus ir paliuosuoja nuo pasninko pildymo, tačiau, yra išganinga, kad bent dalinai pasninkautumėm, nors ir negalime vykinti sunkiųjų pasninko pratybų Šv. Gavėnės laiku. Nereikalinga imtis priekabių, naikinančių pasninkavimo nuopelnus. Jokite klaidingieji argumentai negali sumažinti to išganingumo, kurį pasninku pelnome sielai ir kūnui.

Tvirtos širdys, kai nusilpstate ilgais pasninkais ir būdėjimais, ieškodamos stiprybės ir sutvirtinimo, drąsiai pažvelgkite į įkvėptojo Šv. Rašto puslapius. Kokia sielos paguoda ir kokia dvasios ramybė užviešpatauna, kai išgirstame balsą Viešpaties, Kurs buvo alkio ir troškimo kankinamas tyrume per keturias dešimtis dienų ir naktų, vienok Jis pasninkavo tą visą laikotarpį ir nugalėjo visus pasaulio vyliojimus ir patį šėtoną. Argi Jo šventasis balsas neatsiliepia tavyje, kuomet tu girdi: “Argi ne pasninką aš aprinkau sau?” (Isaias LVIII, 6). Visi tie, kurie pasninką sujungia su labdarybe Šv. Gavėnės gavėjimo laike, yra palaiminti dangiškuoju laimės pažadu. “Malda yra gera su pasninku ir išmaldos davimu, ir yra kilningesnė, negu sukrautos aukso brangenybės” (Tob. XII, 8).

Pelenės trečiadienis mums primena, lyg perspėdamas: “Atsimink, žmogau, kad dulkė esi” (Gim. III, 19). Mūsų kakta pelenais paženklinta kryžium, atminkime šio gyvenimo niekingumą! Prisiminkime Juditos šventuosius žodžius, kurie mus džiugina: “Žinokite, kad Viešpats išklauskis jūsų maldavimo, jeigu pasiryžime ištesėsite pasninkais ir maldomis Viešpaties akyvaizdoje” (Jud. IV, 11).

Nekatalikai eina žiūrēt vaizdų apie Mišių Auka

Keturi metai atgal, Elena Jackson, kuri sakėsi esanti "buvusi vienuolė" viename teatre Durhame N. C. pasakė prakalbą prieš katalikybę. Jos pikti ir daugelį kartų atkartoti užpuolimai prieš katalikybę taip įtužino jos klausytojus, kad net miesto valdyba turėjo pastatyti sargybą apie katalikų bažnyčią, ir apie kleboną, nes manė kad ta minia stengsis užmušti kleboną ir sudegini bažnyčią.

Gruodžio 13 d. 1931 m. toje pačioje vietoje, tame teatre vienas kunigas vardu Keith parodė krutamuosius paveikslus apie šventą Mišių auką. Teatras buvo pilnas, buvo daugiau kaip 2,000 žmonių ir dar daugiau kaip 300 nebuvo įleisti, nes nebuvo vietos. Toks būrys kaip sako katalikiškas laikraštis "Baltimore Catholic Review" buvo didžiausias susirinkimas į kurį prakalbėjo katalikiškas kunigas visoje North Carolina valstybėje. Nes kunigas rodydamas tuos paveikslus taipogi aiškino viską, ir visi su didžiausiu susidomėjimu klausė jo žodžių.

Profesoriai ir studentai dviejų universitetų, būtent, "Duke ir North Carolina universitetų," irgi buvo atsilankę gan skaitlingai. Pasibaigus rodymui, žmonės, net ir vaikai išėjo iš teatro ne su triukšmu, bet tykiai, susimąstę, žiūrint, išrodę kaip kad ne iš paprasto teatro eina, bet iš maldos namų.

Kunigas Keith, kuris pirmiaus buvo prefektas vyrų, Detroito universitete, ir čia praleido savo atostogas, pasakė viršminėtą dalyką, kaipo jo didžiausią pasisekimą, ir kaipo vieną iš prirodymų, kad North Carolina arba visa pietų dalis yra dirva tik laukianti darbininkų, kad atvestų sielas prie Dievo.

Tas gerai žinomas Jėzuitas rodė jo paveikslus net 11 kartų įvairiose vietose, North Carolina valstybėje, gruodžio mė-

nesyje. Jis davė atskirus rodymus baldams žmonėms ir juodukams. Daugelį kartų tie atsilankantieji važiuodavo nuo labai toli, kad pamatytų tuos paveikslus. Per gavėnią jis rodys paveikslus įvairiose vietose New York valstybėje.

Kunigas Keith gavo paliuosavimą nuo visų savo pareigų nuo viršininkų, kad galėtų visas savo jėgas atiduoti savo kilniam darbui. Jis daugiausia dirba misijose pietų ir vakarų valstybėse. Jo apsisistojimo vieta yra "Creighton universitetas, Omaha, Neb."

Viename pasikalbėjime su redaktorium katalikiškojo laikraščio "The Michigan Catholic" kunigas Keith papasakojo šiuos atsitikimus parodyti, kad žmonės balti ir juodukai, nors ir nekatalikai su džiaugsmu klauso, ką Katalikų Bažnyčia skelbia.

Vienoje misijos kopyltėlėje mieste "Raleigh," kunigas Keith laikė mišias. Choras, kuris giedojo mišias, buvo visas iš juodukų vaikų, jų buvo net 44, bet iš jų visų tik 3 buvo katalikai. Jie giedojo visas mišias lotyniškai. Prie mišių tarnavo du juodukai, vienas iš jų buvo katalikas, bet kitas kuris buvo nekatalikas, buvo pakrikštytas po mišių. Mišias išklausė septyni žmonės, kurių tik trys buvo katalikai. Ir kitose vietose toje valstybėje panašūs dalykai atsikartodavo.

Du metai atgal mieste "Little Washington" kun. Morkus Moselin C. P. įsteigė misiją juodukams ir jis tuomet turėjo tik vieną atsivertėlį, dabar jis jau turi 100 atsivertėlių. Jie visi labai uolūs ir nė vienas iš jų visų per savo kaltę neapleido mišių sekmadienyje, ir kas sekmadienį jie visi priimdavo šv. Komuniją. Kunigas Morkus, kuris jau turi 78 metus anžiaus pats pasiaukojo tam kilniam darbui tarp juodukų. Jis turi net 50,000 paveikslų, kuriuos jis vartoja, kad geriau

irodytų katekizmo dalykus. Kalbant apie tai kunigas Keith pareiškė, kaip daug geriau galėtų tą darbą atlikti, jei tik turėtų gražesnius paveikslus, ir geresnes mašinas, kad geriau tuos paveikslus galėtų rodyti.

Viename mieste vardu "Wilson" mažą mergaitę vardu Editha norėjo priimti pirmą sv. Komuniją, bet jos motina nekatalikė jai nedavė leidimo. Po kiek laiko ji nuėjo pamatyt paveikslų apie mišias. Kada ji pamatė tą gražų paveikslą, ji ne tik davė leidimą, bet ir pasakė, kad jos keturi vaikeliai bus pakrikštyti ir ji pati tapo katalikė.

Tame mieste už parodymą tų paveikslų kun. Keith surinko tik \$2.20 ir tą jis atidavė vietas klebonui, kuris tik \$3.00 turėjo banke, ir jo sekmadienio rinkliava buvo nuo 50c iki \$1.50. Tie \$2.20, kaip sako kun. Keith, neužmokėjo už išlaidas, bet tas daug nerūpi, reikia žinūrėti kiek gero tas padaro, kiek atsivertimų nuo to pareina.

Seserys daug padeda tą kilnų darbą

"MIRTIS KŪDIKIO, KURIS PIKTŽODŽIAVO DIEVIŠKAJAM MAJESTOTUI"

Vienas žmogus, gerai žinomas Romos mieste, turėjo sūnų. Jis jį labai mylėjo ir augino, pataikaudamas visame. Jis net neįspėdavo tą savo sūnelį, kada anas blogai elgdavosi. Tas vaikutis nuo kažin ko išmoko biauriai piktžodžiauti Dievo Majestetui.

Per marą, kuris palytėjo Romą 590 metais, šis kūdikis susirgo taip, kad nebėliko jau vilties gyventi. Kuomet gulėdamas ant savo tėvo rankų, kūdikis pamatė piktąsias dvasias besiartinant prie jo, jis nusisuko drebedamas nuo jų ir slėpdamas savo veidą ant tėvo krūtinės, jis pradėjo šaukti: "Nuvaryk juos, tėve, nuva-

dirbti. Daugelis tėvų, nors ir nekatalikai, siunčia savo vaikus į katalikiškas mokyklas, nes seserys geriau mokina, ir šiaip jau dorą tarp vaikų kelia. Tie vaikučiai pamažu išmoksta katalikiškas tiesas ir daugelis iš jų atsiverčia, ir net daugelis iš jų savo pavyzdžiu atverčia tėvus.

Šitas darbas tų seserų ir darbas mažos saujelės kunigų yra ištikro labai garbingas. Iš kunigų taip pasišventusių, daugelis jau pasenę, bet ir jie visas savo jėgas deda, kad tik atverstų sielų prie Dievo. Savo sveikata jiems nerūpi. Bet da reikėtų daug kitų kunigų, nes dirva yra labai plati ir darbo daug.

Iš 3,000,000 gyventojų tik 9,000 katalikai iš baltųjų žmonių, o iš 1,000,000 juodųjų tik 400 katalikai. Jeigu tik būtų darbininkų, tai labai daug nuveiktų. Nes kaip tas pats kunigas Keith sako, "Kad ten bedievybė daugiausia yra iš to, kad žmonės nesupranta, kas mokoma, arba visai negirdėjo." Taip, dirva derlinga, bet darbininkų mažai.

Petras Balinskas.

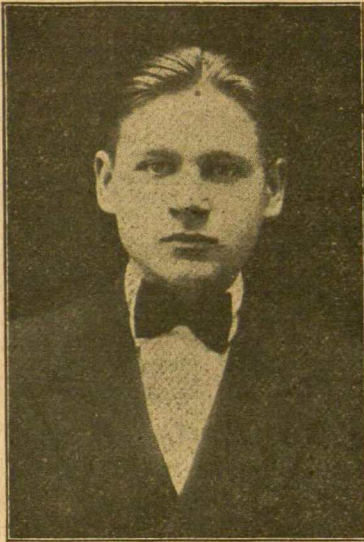
ryk juos, tėve, nuvaryk juos." Jo tėvas, pamatęs jo išgastį, klausė jo, kodėl jis dreba ir ką jis matė. Kūdikis atsakė: "Ten yra baisūs žmonės, kurie yra juodi kaip maurai ir kurie nori mane nugabenti." Besakydamas šiuos žodžius jis piktžodžiavo Dievo vardą ir numirė. Dievas leido jam mirštant papildyti vėl tą pačią nuodėmę, į kurią jo tėvas nekreipė jokios atydos ir iš kurios netaisė.

Čia pasirodo kaip yra bloga, jei tėvai neįspėja savo vaikų ir leidžia jiems priprasti prie blogų dalykų iš mažų dienų. Toki vaikai net mirdami nepasitaiso. Dar blogiau, jei pats tėvai nesivaldo, piktžodžiauja ir savo pavyzdžiu išmokina savo vaikus taip daryti. Jie žudo save ir savo vaikus.

Vertė S. Aleksandravičius, M. I. C.

Mūsų Darbai

DR. ALFONSAS JAGMINAS, M. I. C.

Kuomet Amerikoje įsikūrė lietuvių bernaičių kolegija, nudžiugo mūsų katalikiškoji visuomenė, nes aiškiai suprato, kad kolegija yra tikybos ir tautos židiny, kuris neša mums gyvybę. Tasai džiaugsmas nebuvo tuščias, nes jau šandie mes matome pirmuosius kolegijos alumnus, pasiekusius aukščiausios garbės.

Angelico universitete Romoje neseniai įgijo filosofijos daktaro laipsnį Alfonsas Jagminas, kuris prieš keturis metus baigė Mairan Hills kolegiją, Hinsdale, Illinois. Jaunasai daktaras gimė 7 dieną rugsėjo m., 1908 metais, Brooklyn, N. Y. Čia jisai baigė pradinę lietuviškąją Apreiškimo parapijos mokyklą ir buvo įstojęs į Brooklyno Katedros kolegiją. Baigęs high school, atvyko į Marian Hills, 1927 metais pabaigė lietuviškąją kolegiją ir tu pačių metų rudenį išvyko į Lietuvą. Įstojo į Kauno universitetą. Pasimokęs vienus metus Kauno universitete, buvo Dvasinės Valdžios pasiūstas į Romą, į Angelico

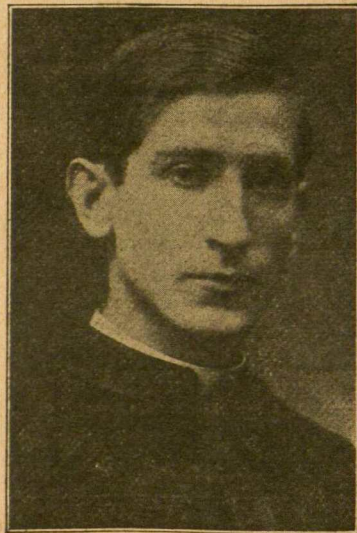
universitetą. Šiame universitete, užbaigdamas filosofijos mokslus, įgijo filosofijos mokslų daktaro laipsnį. Tai jauniausias lietuvis, įgijęs tokį aukštą cenzą.

Brooklyne gyvena jojo motina ir du broliu, kurie be abejo labai nudžiugs, išgirdę tokią malonią žinią. Ne mažiau garbės ir džiaugsmo yra ir Apreiškimo parapijos mokyklai, kurios vienas pirmesnių alumnų šandie jau papuoštas doktorato laurais. Tebūna ir kitiems Apreiškimo mokyklos alumnams šitas pavyzdys paskatinimu siekti lietuviško auklėjimo ir aukštos garbės moksluose.

Dr. A. Jagminas tęsia savo mokslus toliau tame pačiame Angelico universitete — jisai mokosi šv. teologijos ir ruošiasi į kunigo luomą; ruošiasi į mokytojus tosios lietuviškos kolegijos, kurios jisai yra vienas pirmutinių garbingų alumnų. Dieve, padėk!

J. N.

DR. JULIUS JASKELEVIČIUS, M. I. C.

Naujasai daktaras yra gimęs Lawrence, Mass. lapkričio 19 d. 1906 metais.

Šiame mieste jisai išėjo pradinę miesto mokyklą; čia jisai mokėsi keletą metų ir aukštesnėje miesto mokykloje. Vieno gero prieteliaus patariamasis, Juliukas išvyksta į Chicago apielinkę ir įstoja į naujai įkurtą Tėvų Marijonų lietuvišką kolegiją.

Šią kolegiją Julius Jaskelvičius baigia pirmoje mokyklos laidoje: jisai yra vienas pirmutinių josios alumnų. Tais pačiais 1927 metais išvyksta į Lietuvą ir pastoja į Kauno universitetą, filosofijos skyrių. Čia metus pasimokinęs, ypatingai lietuvių kalbos, dvasinės vyriausybės pasiunčiamas į Romą, kur įstoja į Angelico universitetą.

Šių mokslo metų žiemos semestru baigiantis, Julius Jaskelvičius laikė brandos kvotimus, patiekdamas savo raštą „Apie Teisingą Atlyginimą“, ir gauna filosofijos daktaro laipsnį — Ph. D. Tai yra vienas jauniausių lietuvių amerikiečių, įgijęs tokį aukštą mokslo pažymį. Be lietuvių ir anglų kalbų, dr. J. Jaskelvičius gražiai kalba itališkai. Vyresnis daktaro brolis yra kun. pasijonistas tėvas Gabrielius.

Mums tetenka pasidžiaugti mūsų tautiečio laimėjimu ir jam palinkėti, kad panašiai baigtų ir šv. teologijos mokslus tame garbingame Angelico universitete ir grįžtų į Ameriką darbuotis savųjų naudai.

J. N.

Kolegijos Rėmėjai:

M. Bukauskas, Homestead, Pa. . .	3.00
Ieva Pikūnienė, Rochester, N. Y. . .	3.00
M. Rakauskas, Cicero, Ill.	5.00
Mrs. A. Puches, St. Clair, Pa. . .	3.00
U. Mačienė, Bristol, Mass.	3.00
A. Antanaitienė, Luzerne, Pa. . .	5.00
M. Bartinsky Youngstown, Ohio	3.00
Vyčių 51 kuopa, Sheboygan, Wis.	10.00
Ag. Gradeckienė, New Britain, Conn.	3.00
J. ir Br. Varnai, Amsterdam, N. Y.	10.00

L. Norvilienė, Duquesne, Pa. . . .	3.00
J. Poškienė, Phila, Pa.	6.00
Ap. Zekevičiūtė, Lietuva	3.00
P. Adomaitienė, Phila, Pa.	3.00
O. Bulevičienė, Homestead, Pa. . .	3.00
Jul. Rimdeikienė, Phila, Pa. . . .	3.00
V. Zaburaitė, Chicago, Ill.	3.00
P. Jackūnienė, Chicago, Ill.	5.00
B. Jukna, Worcester, Mass.	3.00
J. Vyšniauskas, S. Boston, Mass.	3.00
M. Kraimienė, Cicero, Ill.	3.00
F. Bacevičia, Bellwood, Ill.	2.00
M. Bledis, Chicago, Ill.	3.00

“Laivo” Nr. 13 Kolegijos Rėmėjų garsinime praleistos šios pavardės:

A. Kučinskienė, Cleveland, Ohio . .	3.00
S. Bandzevičius, Watertown, Conn.	3.00
V. Olkōvikas, Manchester, N. H.	5.00
J. Meciunas, Bay Side, L. I., N. Y.	5.00
O. Meciunas, Bay Side, L. I., N. Y.	1.00
K. Magolis, Dearborn, Mich.	3.00
M. Reklėnė, Ashley, Pa.	1.00
D. Sorienė, Aurora, Ill.	3.00

(3us daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Rėmėjų Centras.*

PRAŠO PASIMELSTI

Sveikatos prašant Elžbietai Bardauskienei po sunkios operacijos šv. Antano ligoninėje.

Vyras ir duktc.

Sunkiai sergančio mūsų dvasios vadovo intencija — Sveika Marija!

A. † A.

ONA MATULIENĖ

Marijonų Kolegijos rėmėja ir šv. Pranciškaus tretininkė mirė sausio 28 d., 1932 m. Lietuvoje Remeikių kaime, Vabalninko parap. Šv. Mišios už Oną bus Marijonų Vienuolyne kovo 3 ir 4 d., š. m. Visų rėmėjų prašome už a. a. Oną sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

Amerikos Lietuvių Žinios.

PHILADELPHIA, PA. Paskutinę valandą į tikrojo Tėvo namus sugrįžo Pranas V. Jisai ilgus metus buvo nuo bažnyčios atsitolinęs, netikėjo į pomirtinį gyvenimą, ir vis sakydavo, kad žmogaus gyvybė baigėsi taip, kaip gyvulio, kuriam nugaišus, viskas pranyksta. Jo moteris buvo gera katalikė ir daug jai prisėdavo dėl bažnyčios lankymo nukęsti, bet ji vis meldėsi už savo vyrą, kad Dievas jam suteiktų Šventąją Dvasią ir nedaleistų jam be Šv. Sakramentų atšalime mirti. Pranui netikėtai mirtinai susirgus, varkšė jo žmona kunigo užprašė Šv. Mišias už jos vyro atsivertimą laikyti. Ir štai įvyksta nepaprasta atmaina. Sopiulių suspaustas Pranas šaukėsi gerbiamąjį kun. Kaulakį pirm tik paikalbėti, o vėliaus kunigo paguostas ir pamokytas, atlieka Šv. Išpažintį, priia Šv. Komuniją ir gauna paskutinėse savo gyvenimo valandose sielos ramybę, dėkoja savo moterei už maldas, laimina vaikelius, įkalbinėja juos visuomet laikytis Dievo įsakymų ir vertai, tankiai priiminėti sielos maistą, Šv. Komuniją. Ir taip per porą valandų atsivertęs atšalėlis ramiai atiduoda savo sielą Dievui. Tikrai Viešpats pasakė: nebentorių nusidėjėlio mirties, bet laukiu, kad sugrįžtų. Bet nevisiems paskutinėje gyvenimo valandoje prie Dievo grįžimo laimė duodama. Dažnai pasikartoja žmonių posakis, koks gyvenimas, tokia ir mirtis, o kokia mirtis, tokia ir amžinastis. Tad būkime visados prie mirties pasirengia, nes nežinome, nė dienos, nė valados, kada Dievas mus pašauks!

Menka dulkele

CICERO, ILL. Vaario 14 d., Ciceroje įvyko Vakarinių Valstybių Lietuvių Katalikų konferencija Prezidiuman buvo išrinkta: pirm. prof. F. Mastas (Mastaus-

kas), vicepirmininkais Sutkus ir d-ras Poška, I sekretorium — P. Jurgėla, II sekr. — Pajaujis. Pirmininkas prof. F. Mastas labai sumaniai ir gyvai vedė konferenciją.

Išklausius L. Šimučio ir kun. Švarlio paskaitų svarbiausiais Amerikos lietuvių katalikų reikalais bei klausimais, visų buvo susirūpinta lietuviybės palaikinų Amerikoje, vaisingesniu lietuvių katalikų veikimu įvairiose srityse ir ypač Amerikos lietuvių jaunimu. Labai svarbu, kad tose karštose diskusijose, ypač kalbant apie jaunimo reikalus, dalyvavo daugiausia čia gimęs jaunimas (kun. Švarlys, P. Jurgėla, Lapinskas ir kiti). Tai labai reikšminga. Esant didesniam susidomėjimui ir susirūpinimui mūsų jaunimu, galima tikėtis geresnių pasekmių.

CHICAGO, ILL. *Blaivinkų domei.* — Nekalto Prasidėjimo Švč. Panelės Marijos parapijos svetainėje Brighton Parke Gavėnios ketvirtame sekmadienyje kovo 6 dieną Chicagos apskritys rengia Blaivinkų seimą, kuris prasidės bažnyčioje su Suma valandą 10:30 ryte. Po Sumos seimo dalyvių pietūs svetainėje ir valandą 2:00 po pietų toje pat vietoje seimo posėdžiai, referatai ir programos.

Centro Valdyba.

Didžiai Gerbiamam Marijonų Kongregacijos Vyresniajam

Marijampolė (Lietuva).

Mes, Petras Alfieri Tognini S. C. "*Šv. Juozapo Brolijos mirštantiesiems gelbėti*" Vyriausias Vedėjas, siunčiame pasveikinimą Viešpatyje Didž. Gerbiam. Marijonų Vyresniajam.

Maldingoji mūsų "*Šv. Juozapo Brolija mirštantiesiems gelbėti*" nuostabiai greit paplitusi po visą pasaulį, reikalinga sutvar-

kymo, kad nuolat galėtų gražiau ir plačiau klestėti. Šešios dešimtys penki tūkstančiai kunigų, dalyvaujančių amžinose (perennis) Mišiose ir daugiau per penkis milijonus tikinčiųjų, prisirašiusių ir dar vis naujai prisirašančių prie šios Brolijos, nuolatos meldžia geriausią ir gailestingiausią Dievą už mirstančiuosius, kad suteiktų jiems amžiną laimę.

Lietuvių tauta kartu su kitomis tautomis turėtų prisidėti prie šios šventos kovos už mirstančiųjų amžiną laimę. Kad šis darbas galėtų sėkmingiau vykti, steigiamame LIETUVIŲ TAUTOS CENTRĄ ir Tave, didž. Gerbiam. Marijonų Kongregacijos Vyresnįjį, įgaliojame tam Centru vadovauti, maldingąją mūsų Broliją visoje vyskupijose bei parapijose platinti prieinamais Tau būdais: pamoksluose, raštuose, knygėlose; padėti susikurti naujiems skyriams bei Vyskupijų centrams ir įsikūrusius rūpestingai palaikyti; traukti kunigus prie Brolijos; palaikyti glaudžius santykius su Vyriausiuoju Centru, pranešant jam kasmet apie nuveiktuosius Brolijos naudai darbus.

Šventasis Juozapas, maloniausiasai mūsų Globėjas, teapdovanoja Tave ir tuuosius malonėmis, kokių tik iš jo prašysite.

Išdavėme Ryme prie šv. Juozapo Bažnyčios 1929 m. sausio 30 d.

Vyriausias Vedėjas:

(Pasirašęs) *D. Petrus Alfieri Tognini S.C.*

Klausimai ir Atsak.

KLAUSIMAS. — Ar yra šv. Danielius?
K. V.

ATSAKYMAS. — Yra. Šventųjų skaičiui yra priskaitomas Danielius pranašas. Jis minimas liepos 21 d.

Yra šv. Danielius, dijakonas, Italijos miesto Paduos globėjas. Jis minimas sausio 3 d.

KLAUSIMAS. — Jei kas įsirašė į Apaštalytės Maldos draugiją, ar jis privalo pildyti visus jos tris laipsnius?

ATSAKYMAS. — Ne. Kad tas asmuo galėtų pelnyti tos draugijos nuopelnus privalo būtinai pildyti tik pirmąjį laipsnį. Jei jį apleidžia neturi nuopelnų. Kiti du palikti laisvai kiekvieno valiai. Kas juodu pildo pasidaugina sau nuopelnus.

KLAUSIMAS. — Ar tinkamas dalykas, jei protestantas nešioja prie savęs medalikėlį su parašu: "Aš esu katalikas. Jei ištiktu mane nelaimė, pašauk kunigą?"
Pastebėjęs.

ATSAKYMAS. — Ne. Tai yra melagystė ir apgavystė iš jo pusės, nebent jis turėtų kokią slaptą intenciją atsiversti mirštant į katalikus.

KLAUSIMAS. — Ar yra tinkama bijoti Dievo?

ATSAKYMAS. — Žinoma. Šv. Raštas sako: "Pradžia išminties yra Dievo baimė." Gražiausia ir tinkamiausia baimė, kuomet kas bijo, kad Dievui nenusikalstų. Gera baimė ir tuomet, kada kas bijo nusikalsti, kad Dievas nepasmerktų.

KLAUSIMAS. — Kodėl mes bijomės mirti? jei tikime į amžinąją laimę?

ATSAKYMAS. Ta baimė eina ne iš abejojimo, ar yra amžinoji laimė, bet ji yra naturalus dalykas. Mirtis yra bausmė už nuodėmę. Kiekviena bausmė kelia baimę. Be to siela ir kūnas sudaro pilną žmogaus prigimtį, taigi ateinąs persiskyrimas kelia baimę.

KLAUSIMAS. Ar Marijonų Vienuolija priima tokius jaunikačius, kurių tėvai vienas nori leisti vienuolijon, o antaras priešingas?
"L." Skaitytojas

Atsakymas. Tėvai neturi tiesos skirti vaikams luomą. Jie gali duoti nurodymų ir patarimų. Gi luomą renkasi patys vaikai. Jei jaunikaitis turi aiškų pašaukimą į vienuoliją ir nori būti vienuoliu, būtų kalti tėvai ar abu ar vienas, jei jį nuo to

sulaikytų.

Marijonų Vienuolija priima jaunikaitį į vienuoliją, nežiurėdama tėvų, jei jaunikaitis turi pašaukimą ir yra pilnametis. Jei jis nepilnametis — tuomet vienuolija nesivaidoja su tėvais. Ji palieka jiems susitarti.

KLAUSIMAS. Jei popiežius maino Moterystės įstatymus, tai ar jis turi teisę mainyti Dievo įstatymus?

Tilviks.

ATSAKYMAS. Sakramentuose reikia skirti du dalykus: pačią sakramento esenciją arba branduolį ir apeigas ir kitus dalykus.

Popiežius niekuomet nemainė ir nemaino esencijalių, esminių dalykų, bet reikalui esant, pamaino apeigas ar kitus antraeilius dalykus.

Moterystės sakramento esmė yra sutartis dviejų asmenų. Šio dalyko Bažnyčia nemaino ir negali mainyti, nebent būtų aiškiai įrodyta, kad ta sutartis buvo priverstina ar apgavinga.

Bažnyčia išleidžia įstatymus, kurie saugoja, kad ta esminė moterystės sutartis, būtų apsaugota nuo pavojų ir kliūčių. Šiuos įstatymus ji gali atmainyti ir pakeisti kitais, nes jie yra jos padaras, o ne Dievo apreikštas dalykas.

KLAUSIMAS. Ar nuodėmė, jei vyras katalikas nenusiima kepurės, praeidamas katalikų Bažnyčia? Vincė.

ATSAKYMAS. Jei jis ta nenusimano iš apsilaidimo, iš gėdos, tai yra prasižengimas, nors ir nedidžiausias. Kada nenusiima iš tikros paniekos yra nuodėmė sunki.

Gi jei nenusima užmiršdamas, nesusiprasdamas, tai ir visiškai nėra nuodėmės. Kartais nusiimti kepurė neparanku, tuomet gali užtekti širdimi, dvasioje Jėzų pagarbinti.

KATALIKŲ PASAULY

ŠV. BERNARDO VIENUOLIAI

LONDONAS. Čia paskelbta į domi žinia. Šv. Bernardo vienuoliai, kurie nuo 962 metų, vartodami didžiulius šunis, gelbėjo keleiviams. itin žiemos metu, užėjus Šveicarijos kalnuose sniego pūgoms, nuo pavojų ir mirties, dabar Šveicarijoje ir apielinkėse ima netekti savo darbo.

Mat, pravedus gelžkelius, gelžkelukus ir gerus automobiliams kelius, pavojai keleiviams pranyko. Vienuoliams ir jų šunims liko mažai darbo, tad jie sumanė jo ieškoti kitur.

Azijoje tarp Kinijos ir šiaurinio šono Indijų yra aukščiausi pasaulyje kalnai, Himalajai. Daugybei keleivių tenka juos pereiti. Čia jiems daug pavojų žūti. Taigi šv. Bernardo vienuoliai rengėsi įsikurti šiuose kalnuose.

Neseniai du šv. Bernardo vienuoliai, tėvai Molly ir Cosquoz, perėjo aukštumą Lunnan Kinijoje ir pasiekė Lolo Tibete, pašvėsdami tai kelionei visą mėnesį raiti, nakvodami uolų įdubimuose. Jie pasiekė baisiausią ir pavojingiausią perėjimą, kuriame daugiausia keleivių žūva arba perkenčia didžių vargų.

Vienuoliai ištarė: "Čia mes savo darbą privalome dirbti." Jų vienuolinė valdžia tam pritaria.

Žinoma, jie nesiliaus dirbę ir toliau Šveicarijoje, bet pradės naują, sunkų darbą Himalajuose.

—o—

Šv. Tėvo laiškas, kviečias visus krikščionis grįžti į vieną Kristaus įsteigtąją Katalikų Bažnyčią, pasiekė visus ir visur veikia. Krikščionys sujudo. Vieni piktai jį kritikuoja, kiti ramiai svarsto, o kiti yra jam labai palankūs.

Nėra abejonės, kad atsiras daug įvairių krikščionių, kurie, metę klaidas, ar skizmą, grįž į vienybę.